

Σεισμογόνος Προσευχή

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)



Ο π. Αλύπιος, της Ιεράς Μονής Ξενοφώντος, διακρινόταν πολύ για τον ζήλο του. Ιδιαίτερα αγαπούσε να βρίσκη ένα ήσυχο μέρος και να προσεύχεται συνεχώς με την ευχή, δηλαδή το “Κύριε Ιησού Χριστέ, υιέ του Θεού, ελέησόν με”. Κάθε φορά που έλεγε την ευχή, σκιρτούσε η ψυχή του από ανέκφραστη χαρά. Κάποτε όμως τα πράγματα πήραν άσχημη τροπή. Χωρίς να μπορή και ο ίδιος να το εξηγήση, αδυνατούσε να συνεχίση την ευχή. Αν δοκίμαζε μιά φορά να την πη, αμέσως άρχιζε να κλονίζεται το σώμα του.

Σειόταν λοιπόν ο τόπος, όταν ο π. Αλύπιος έλεγε την ευχή! Και που δεν κατέφυγε, τι Γέροντες, τι πνευματικοί τον είδαν, τι προσευχές και εξορκισμούς του edιάβασαν ... Το αποτέλεσμα μηδέν. Η υπόθεσις έπαιρνε τραγικές διαστάσεις. Επειδή ο π. Αλύπιος είχε, χρόνια τώρα, γίνει ένα με την ευχή, δεν μπορούσε να την σταματήση. Έτσι ασυναίσθητα, στο κελλί του, στην εκκλησία, στο φαγητό, στην εργασία, πρόφερε ενδομυχα τα ιερά λόγια. Και αμέσως το κρεβάτι, τα στασίδια, το τραπέζι η τα πράγματα της εργασίας, όλα άρχιζαν να χορεύουν. Και όσοι Πατέρες ήσαν δίπλα του πήγαιναν κι αυτοί πέρα-δώθε!

Κάποια μέρα οι Πατέρες σκέφθηκαν να καταφύγουν στον Γέροντα Δανιήλ. Και ο π. Αβέρκιος, ο οικονόμος του Μοναστηριού, ξεκίνησε με τον π. Αλύπιο για τα Κατουνάκια.

- Πρόσεχε, του είπε ο π. Αβέρκιος. Τώρα που θα πάμε στο Μοναστήρι, μήν πης την ευχή και τρομοκρατήσουμε τους Πατέρες.

Στον νάρθηκα όμως της εκκλησίας ξεχάσθηκε και την πρόφερε μία φορά και γύρω του έγινε ... σεισμός. Την άλλη μέρα έφθασαν στα Κατουνάκια.

Ο Γέρων Δανιήλ έμαθε το ιστορικό, πήρε ιδιαιτέρως τον π. Αλύπιο και ζήτησε να του περιγράψει το πως του συνέβη για πρώτη φορά το φαινόμενο.

- Εκείνη την νύχτα, άρχισε να διηγείται ο π. Αλύπιος, αγρυπνούσα στο παρεκκλήσι της αμπελικής κοντά στην Ιερά Μονή Ξενοφώντος και προσευχόμενος με το κομποσχοίνι. Σε μία στιγμή κτύπησε ο μάνταλος της πόρτας. Ένοιωσα έναν φόβο στην καρδιά μου, αλλά συνέχισα την προσευχή. Εν τω μεταξύ τα κτυπήματα έγιναν περισσότερα, ο μάνταλος πήγαινε πάνω-κάτω. Σε λίγο άρχισε να κτυπά και η πόρτα. Κατάλαβα πως ήταν κάτι σατανικό και δεν έδωσα σημασία. Με περισσότερο ζήλο έλεγα την ευχή. Τα κτυπήματα όμως αυξήθηκαν και όχι μόνο το σώμα μου, η πόρτα, αλλά και ολόκληρη η εκκλησία βρισκόταν σε μία περίεργη κίνηση. Όταν σταματούσα την ευχή, έπαυαν οι κινήσεις, όταν την έλεγα, άρχιζαν.

Ο Γέρων Δανιήλ βυθίσθηκε σε σκέψεις. Για μία στιγμή, σαν να φωτίσθηκε, ρώτησε τον Μοναχό.

- Πάτερ Αλύπιε, όταν άρχισαν τα πρώτα κτυπήματα στην πόρτα και κατάλαβες ότι πρόκειται για διαβολική ενέργεια, τι είπες με τον λογισμό σου;

- Έλεγα μέσα μου: «Ας κτυπά όσο θέλει. Εμένα δεν πρόκειται να μέ αποσπάση από την προσευχή μου. Μήπως τα ίδια δεν έκανε και στον Μ. Αντώνιο;», απάντησε ο Μοναχός. Δηλαδή τον κατέλαβε μία αδιόρατη υπερηφάνεια και έδειξε προς τον εχθρό υπεροπτική περιφρόνησι, σαν να είχε φθάσει στα μέτρα του Μ. Αντωνίου. Γι' αυτό η προσευχή του δεν ανέβαινε ευπρόσδεκτη στον Θεό.

- Από τώρα και εις το εξής λέγε την ευχή με ταπείνωσι, με συντριβή, τον συμβούλεψε ο Γέρων Δανιήλ. Να την αισθάνεσαι, όταν την λες. Να πιστεύης ότι είσαι ένας αμαρτωλός, ένας υπόδικος στα μάτια του Θεού. Να θεωρής την ταραχή

του σώματος σατανική ενέργεια. Και όταν παρουσιασθή, να παρακαλής τον Χριστό να την φυγαδέψη. Έτσι μόνο θα ελκύσης την Θεία Χάρι.

Ο ταλαιπωρημένος Μοναχός βρήκε την θεραπεία του. Προσευχήθηκε ταπεινά και ειρήνεψε. Ρίχθηκε από τότε μέ περισσότερο ζήλο στους πνευματικούς αγώνες και την κατάκτησι της ταπεινώσεως.

Πηγές:ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ- fdathanasiou.wordpress.com